

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy, ngày 10/09/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1003

“VÌ SAO CHÚNG TA THƯỜNG HAY BỊ THỐI CHUYỂN?”

Đề tài này là sự khai thị đối với chúng ta! Chúng ta tu hành không tiến bộ do chúng ta không có sự chuyên nhất. Hòa Thượng đã dạy chúng ta: **“Chuyên tu, chuyên học một pháp môn thì dễ dàng thành tựu”**. Chúng ta không tu hành chuyên nhất một pháp môn, chúng ta không gần gũi với Thầy tốt, bạn lành nên chúng ta dễ dàng bị thối chuyển. Người thế gian nói: **“Ngu tâm ngu, mã tâm mã”**. Chúng ta gần gũi những người không chuyên nhất, tinh tấn mà chúng ta gần gũi những người xen tạp, tinh tướng vậy thì chúng ta chắc chắn sẽ lui sụt. Nhiều người đã từng đi theo tôi. Nhưng họ vẫn xem trọng **“danh vọng lợi dưỡng”**, thích thụ hưởng **“năm đục sáu trần”** nên họ dần dần bỏ niệm Phật, bỏ tu hành.

Hòa Thượng nói: **“Suốt 36 năm, không một ngày nào tôi không giảng Kinh, thuyết pháp, niệm Phật, tụng Kinh thế mà phiền não trong tôi vẫn đầy khởi”**. Hòa Thượng dụng tâm, chuyên nhất suốt 36 năm vậy mà phiền não trong Ngài vẫn đầy khởi. Chúng ta tu hành chuyên nhất được bao nhiêu năm rồi?

Trước đây, trước khi học với Lão cư sĩ Lý Bình Nam trong một giờ, Hòa Thượng sẽ dành từ 20 giờ đến 40 giờ để đọc trước các tài liệu liên quan. Đây là lý do Ngài đạt được thành tựu viên mãn trong sở học của mình. Thời gian quy nạp của Ngài rất nhiều nên tín tâm đối với pháp tu, đối với giáo huấn của Phật không thể bị thay đổi. Chúng ta tu hành hời hợt nên tâm chúng ta dễ dàng bị thay đổi.

Có một vị xuất gia tu hành, khi vị này bị bạo bệnh thì có một vị Thầy thuốc chữa khỏi bệnh cho ông. Sau đó, ông đã bái người Thầy thuốc đó làm Thầy. Người Thầy thuốc đó không phải người xuất gia, không tu theo danh môn chánh phái. **“Danh môn chánh phái”** là những pháp môn được quốc gia công nhận. Niềm tin của chúng ta đối với Phật pháp rất hời hợt. Thân này hết bệnh nhưng rồi cũng sẽ phải theo quy luật của vô thường, theo định luật

Sinh – Lão – Bệnh – Tử. Tử vô lượng kiếp đến nay, chúng ta đã xả thân, thọ thân nhiều vô số lần. Trong Kinh nói: *“Nếu thân xác của chúng ta chất đống thì sẽ tạo thành núi”*. Khi chúng ta tự đoạn duyên với Phật pháp, không còn pháp thân huệ mạng thì đến lúc nào chúng ta có thể gặp lại được Phật pháp!

Hòa Thượng nói: *“Người học Phật phải đặc biệt chú ý nghe pháp. Khi tôi ở nhà cư sĩ Hàn Quán Trưởng, trong 30 năm, không một ngày nào tôi không giảng Kinh, nói pháp. Chúng ta tu hành thường hay bị thôi chuyển chính vì chúng ta không nghe pháp. Phiền não, tập khí của chúng ta quá nặng nên chúng lôi kéo chúng ta”*. Ngài giảng Kinh, nói pháp cho chính mình nghe. Ngày nào, Ngài cũng huân tập vì vậy tín tâm của Ngài kiên cố, không ai có thể lay chuyển được.

Năm dục *“tài, sắc, danh, thực, thù”* rất đáng sợ! Chúng cám dỗ chúng ta từng giây, từng phút. Hòa Thượng nói: *“Tài, sắc, danh, thực, thù Địa ngục ngũ điều căn”*. Đây là năm căn gốc đưa chúng ta đến Địa ngục. Chúng ta chỉ cần nhiễm một thứ là chúng ta đã khai một đại lộ đưa chúng ta thẳng đến Địa ngục.

Tập khí, phiền não của chúng ta quá nặng. Nếu ngày ngày, chúng ta không huân tập giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì chúng ta sẽ bị tập khí dẫn dụ. Sáng nay, khi chuông báo thức reo tôi vẫn nghĩ điện thoại kêu do có người gọi điện đến. Đến giờ phải dậy tôi vẫn muốn đi ngủ tiếp dù tôi đã có 1000 ngày đứng giờ. Tập khí của chúng ta rất đáng sợ. Chúng ta cho rằng chúng ta đã huân tập được 1000 ngày nhưng thời gian đó cũng chỉ khoảng 3 năm. Mấy chục năm qua chúng ta đã thuận theo tập khí xấu ác. Hòa Thượng 36 năm không ngày nào không giảng Kinh, nói Pháp, tụng Kinh, niệm Phật, Ngài không dính mắc vào *“danh vọng lợi dưỡng”*, không có ý niệm hưởng thụ *“năm dục sáu trần”* vậy mà phiền não trong Ngài vẫn đầy khởi.

Hòa Thượng nói: *“Chưa kể đến vô lượng kiếp trong quá khứ, ngay đời này, từ khi chúng ta sinh ra đến nay, sáu căn của chúng ta tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài đều là “năm dục sáu trần”, “tham sân si mạn”. Chúng ta trong bất tri, bất giác bị phiền não, tập khí huân tập. Phiền não, tập khí của chúng ta quá nặng. Công phu tu hành của chúng ta rất nhỏ bé nên chúng ta không thể đối trị được với tập khí quá nặng của mình. Đây là nguyên nhân chúng ta dễ dàng bị thôi chuyển”*. Phiền não, tập khí hay chính là nghiệp chướng của chúng ta rất nặng trong khi lực tu hành của chúng ta rất nhỏ bé. Tập khí, phiền não giống như dòng nước chảy rất mạnh chúng ta không thể dùng một tờ giấy để cản dòng

nước. Nhiều người bị thoái chuyển, sau đó họ hối tiếc, họ cho rằng Phật Bồ Tát không từ bi, không che chở cho họ. Đó là do chính họ không nghe lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, không nhìn theo biểu pháp thân giáo của Tổ Sư Đại Đức.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải có hằng tâm, có nghị lực đem tất cả duyên ở thế gian tan nhạt”**. Chúng ta làm tan nhạt đi tất cả duyên làm chúng ta tiếp xúc với 16 tập khí **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hương thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham sân si mạn”**. Tôi quy định với mình là nếu đồng hồ chỉ 2 giờ 59 phút thì tôi được ngủ tiếp, còn nếu đồng hồ chỉ 3 giờ 01 phút thì tôi phải dậy. Nếu tôi không dậy thì tôi sẽ lăn xuống giường để có thể tỉnh. Đó là tôi đang giữ hằng tâm.

Trong những bài trước Hòa Thượng đã nói, nếu số tiền 5 triệu có thể làm chúng ta động tâm thì Ma Vương sẽ mang 5 triệu đến để dụ dỗ chúng ta. Nếu số tiền 5 tỷ hay 50 tỷ mới có thể làm chúng ta động tâm thì Ma Vương sẽ mang số tiền đó đến để dụ chúng ta. Nếu năng lực chịu đựng của chúng ta chỉ là 500.000đ thì Ma Vương cũng chỉ mang số tiền này đến dụ dỗ vì Ma Vương không bao giờ chịu lỗ. Chúng ta phải giữ tâm kiên định, vua trời Đế Thích nhường cho chúng ta nửa cung trời Đao Lợi thì chúng ta cũng không động tâm.

Hôm trước, tôi gặp một người cũng đã từng niệm Phật, từng qua Singapore nghe Hòa Thượng giảng nhưng bây giờ họ đã chuyển sang tu hành pháp môn khác. Họ nói với tôi rằng từ ngày họ tu pháp môn này họ rất khỏe, không có bệnh. Sinh – Lão – Bệnh – Tử là quy luật không một ai có thể tránh được. Một ngày Sinh – Lão – Bệnh – Tử đến, họ nhận ra mình già nua, bệnh tật, sắp chết thì họ muốn quay đầu cũng không có thời gian.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta sống trong “năm dục sáu trần”, “tham sân si mạn” vậy nên chúng ta phải có hằng tâm, có nghị lực đem tất cả duyên ở thế gian tan nhạt”**. Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Hòa Thượng không có đệ tử, Ngài chỉ có học trò. Ngài quy y cho Phật tử, đến khi mọi người lạy thì Hòa Thượng đứng sang một bên, Ngài nói: **“Tôi chỉ là người đại diện tăng đoàn, để các vị quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Các vị Quy y với Mười phương Phật, Mười phương Pháp, Mười phương Tăng, không phải các vị quy y với Tịnh Không tôi. Nếu các vị nói quy y với tôi thì các vị đã sai rồi! Vậy thì các vị đã phá hoại sự hòa hợp tăng đoàn. Tội phá hoại sự hòa hợp của tăng đoàn là tội đọa Địa ngục Vô Gian”**. Chúng ta phải tan nhạt đối với ngũ dục lục trần. Chúng ta phải có tâm cầu xuất ly như người xưa đã nói: **“Yểm ly Ta Bà, hân cầu Cực Lạc”**. Chúng ta không đắm chấp ở thế gian, chúng ta chỉ cầu sanh về Tây Phương Cực Lạc.

Ở thế gian, nếu chúng ta có duyên với chúng sanh thì chúng ta tận tâm tận lực làm. Chúng ta làm xong thì buông xả, không dính mắc trong tâm như người xưa nói: **“Nhận hóa trường không”**. Cánh Nhận bay qua bầu trời không để lại dấu vết. Nhiều người ở thế gian họ làm vì họ muốn khẳng định **“cái ta”**.

Hòa Thượng nói: **“Không luận là nơi người, việc, vật tất cả chúng ta đều phải xem nhẹ”**. Chúng ta **“xem nhẹ”** không phải là chúng ta lui là mà chúng ta chỉ tan nhạt trong tâm. Ở nơi sự chúng ta phải làm đến mức tốt nhất vai trò, trách nhiệm của mình như Tổ Ấn Quang đã dạy: **“Đốn luân tận phận”**. Chúng ta làm tròn tất cả những vai trò của mình như vai trò làm Cha Mẹ, làm Thầy, làm con, làm học trò, làm bạn.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta ngày một tan nhạt hơn với tập khí, phiền não vậy thì chúng ta tu hành đã có tiến bộ”**. Công phu tu hành của chúng ta chính là mỗi năm tập khí, phiền não của chúng ta nhẹ đi. Chúng ta có thể đem **“tài, sắc, danh, thực, thù”** để đo lường tâm của mình.

Khi tôi mới học theo Hòa Thượng, những năm đầu, khi tôi làm việc vì chúng sanh, tôi vẫn cảm thấy tiếc khi phải bỏ tiền ra. Sau này, tôi xác định chúng ta có phước thì chúng ta mới có cơ hội để cho đi. Tôi phải tập nhiều lần như vậy, khi đã quen rồi thì trong tâm tôi rất nhẹ nhàng. Đó là tôi đã tập cho tâm dần tan nhạt. Tôi đã cắt đi các duyên của thế gian nhưng bây giờ cuộc sống của tôi tốt hơn rất nhiều. Ngày nào tôi cũng nghĩ đến việc tặng quà cho mọi người. Cây Hồng Môn này do chủ nhà để lại, cây đã gần 20 tuổi, tôi đã tách ra được một cây con, tôi đang nghĩ đến việc sẽ mang một cây tặng lại cho chủ nhà cũ. Tôi phát tâm bố thí, tâm bố thí sẽ đối trị tâm tham. Chúng ta phải tan nhạt duyên xấu, phát triển duyên tốt.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta dụng công mỗi ngày tụng Kinh, niệm Phật nhưng chúng ta không tan nhạt thế duyên, chúng ta vẫn phân biệt, chấp trước vậy thì chúng ta chẳng có chút công phu nào!”**. Chúng ta không đối chọi được tập khí, phiền não của mình thì chúng ta giống như một con gấu bông bị buộc cổ lôi đi. Gần 20 năm nay, tôi chỉ ăn vừa đủ, ăn no đến 8 phần. Tôi rất tan nhạt với ăn uống. Mỗi bữa tôi ăn một chén, đồ ăn ngon hay dở cũng vậy.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta không tan nhạt với thế duyên thì chúng ta đọc Kinh, niệm Phật cũng uổng phí như vậy chúng ta chỉ kết được một chút duyên với Phật pháp. Ngay một đời này chúng ta không thể có thành tựu!”**. Hòa Thượng rất từ bi, Ngài muốn chúng ta phải thành tựu trong đời này. Đời này, chúng ta đã có được thân người, gặp

được Phật pháp, gặp được pháp môn Tịnh Độ. Ba thứ “*khó được*” mà chúng ta đã có được, nên Hòa Thượng nói: “*Chúng ta tu hành mà không vãng sanh thì không có việc gì đáng bàn!*”.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta trong vô lượng kiếp, đời đời kiếp kiếp đều đã như vậy! Nếu trong đời quá khứ, chúng ta tu hành công phu có lực thì chúng ta đã vãng sanh rồi. Quá khứ chúng ta đã sai, đời này chúng ta đừng sai nữa! Việc này là quan trọng nhất. Cho nên, chúng ta ngày ngày chúng ta phải huân tập bằng cách học tập Kinh, Pháp*”. Chúng ta học được hơn 1000 đề tài, bản thân tôi có được rất nhiều thọ dụng. Hàng ngày, tôi chỉ nghĩ đến việc lợi ích chúng sanh. Nếu tôi có ý nghĩ vì mình thì lời Hòa Thượng lại nhắc nhở tôi: “*Tự tư tự lợi để làm gì!*”. Người xưa đã nói: “*Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân*”. Chúng ta không mang theo được bất cứ thứ gì vậy thì chúng ta “*tự tư tự lợi*” để làm gì! Chúng ta phải tan nhát tất cả thế duyên. “*Thế duyên*” là tất cả những duyên làm chúng ta dao động, lung lạc.

Hòa Thượng rất từ bi dạy chúng ta: “*Quá khứ chúng ta đã sai rồi! Lần này chúng ta không nên sai nữa. Chúng ta mỗi ngày phải nghe Kinh, nghe pháp để huân tập. Người chân thật tu hành phải tan nhát đối với tất cả người và vật. Chúng ta không kỳ kèo, tính toán với tất cả mọi người. Chúng ta tiếp xúc với tất cả mọi người thì nhìn thấy cái thiện của họ. Chúng ta biết được phải hướng đến họ học tập. Chúng ta nhìn thấy cái bất thiện của người thì tuyệt đối không nên đi nói cho những người khác. Nhất định chính mình phải quay đầu phản tỉnh! Chúng ta có cái ác, cái xấu đó hay không? Nếu chúng ta có thì chúng ta phải thay đổi tự làm mới. Nếu chúng ta không có cái ác đó thì chúng ta phải khích lệ mình cố gắng để không có cái xấu này!*”.

Hòa Thượng nói: “*Người thiện, người ác, thuận cảnh, nghịch cảnh đối với người tu hành đều là cảnh tốt, không có cảnh nào xấu. Người biết tu hành thì tất cả hoàn cảnh đều là đạo tràng, tất cả người đều là Phật Bồ Tát, đều là Thầy của chúng ta. Họ đang ở trước mặt dạy cho chúng ta. Người biết học thì ngày ngày tiến bộ. Người không biết dụng tâm thì thuận cảnh hay nghịch cảnh đều là chướng ngại. Thời gian chúng ta nghe Phật pháp không nhiều nên chúng ta dễ dàng thoái chuyển. Nếu chúng ta có thể chuyển được hoàn cảnh thì chúng ta có thể thành tựu!*”. Lời của Hòa Thượng rất chân thành, giản dị, đây là khuôn vàng thước ngọc cho chúng ta. Nếu chúng ta tiếp tục sai thì chúng ta tiếp tục đọa lạc!

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tưởng chúng ta ở trong cõi trần gian đau khổ này một mình sao! Phật Bồ Tát luôn dõi theo chúng ta!**”. Chúng ta không cô độc! Chúng ta biết rõ là chúng ta không cô độc thì khi chúng ta sắp chết chúng ta không hoảng loạn vì chúng ta biết chắc rằng Phật Bồ Tát vẫn luôn ở bên chúng ta!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!